

Ukradena nevesta

Reimnichlova povest podomačena

17

Sredi februarja si je vzel spet osem dni dopusta in jo je mahnil na laško stran. Tam je hotel najprej k tisti Matildi Kutin, ki mu jo je Tonč omenil, toda prišel je prepozno. Ta gospodična, ki je bila učiteljica za jezike, je bila res v Pontablju, pa je odpotovala nekam v Jugoslavijo. Zdaj se je obrnil v Trbiž k Lejinim znancom, toda tudi tu ni našel sledu za svojo ženo. Stari gospod in gospa sta bila na moč prijazna in tudi vsa v skrbeh za Lejo, povedati pa mu nista znala nič drugega kakor to, kar sta mu bila že itak pisala: Leje ni bilo k njima in jima tudi nobene pošte ni poslala. Sem in tja so preudarjali in nazadnje so se tako zmenili, da bo stari gospod s pomočjo državnih oblasti skušal dognati, kje je Leja in brž, ko bo kaj izvedel, bo to Hanzeju sporočil; seveda po taki poti ni bilo v kratkem še nič kaj upati.

Hanzej se je hvaležno poslovil in je še po vsej poti gledal, če bi morda vendarle našel kako sled za Lejo, ali nikjer ni bilo nič. Najsi se je še tako branil, ni se mogel ubraniti temnega, bridkega suma: Ali ima Leja še kaj drugega na srcu, kar mu je prikrila? Morda kaj takega, da zakonsko življenje sploh ni mogoče? Kaj ga pušča tako brez vsake besede, brez najmanjšega obvestila? ... Ne, ne, ne — saj to ni mogoče. Saj je bila vedno tako odkritosrčna. Ni mogoče, da bi mu bila nezvesta. Morda ni več med živimi ali pa, če živi, živi v taki bedi, da mu ne mara o tem pisati, ker ga noče še bolj zadržati.

Ne da bi bil kaj opravil in ves žalosten se je mladi mož vrnil domov.

Prve dni marca je dobil iz Trbiža pismo; stari gospod mu je pisal, da je bila Leja v nekem hotelu v Vidmu v službi, dne 28. februarja pa da je šla nazaj na Koroško.

Hanzej je čakal in čakal, toda minul je teden za tednom, o Leji pa še vedno ni bilo ne duha ne sluha.

IX.

»Peter, ali veš kaj? Imenitno misel imam; te pa ne ugameš.«

»Nič ni tako prikrito, da bi kdaj ne postalo očito. Zini pa izkoplaj se!«

»Poslušaj! V Rim pojdeva romat.«

»Kdo neki?«

»Midva, tisti, ki mu pravijo Veliki Lojz, in oni, ki ga zmerjajo za Črnega Petra.«

»Tako, v Rim romat? Kako pa? Peš? Samotež s sanmi? Ali kar po zraku?«

»Z romarskim vlakom, ki gre 2. maja iz Celovca. Jaz sem naju že tako rekoč kar zapisati dal.«

»Ali si morda plačal tako rekoč tudi kar ti za oba?«

»Plačati mora vsak sam.«

»Tako? Tedaj boš Črnega Petra tako rekoč izpisati tudi spet dal.«

»Tega pa ne bom. Ali pojdeva oba ali pa nobeden.«

»Tedaj nobeden.«

»Jaz pa pojdem, naj bo že, kar hoče. Torej ne ostane tebi nič drugega, iti boš moral.«

»Koliko pa stane ta reč?«

»Natančno tega še ne vem. Menim, da bo dve sto šilingov¹ več ko dovolj.«

»Dve sto šilingov je velik denar. Kje jih naj vzamem, če jih na cesti ne najdem?«

»Ti skupuh škripčasti, državni rokomavh, penzije vlečeš — kdo pa drugi vsak mesec toliko denarja na cesti pobere kakor ti, da mu še z mezinem ni treba migniti?«

»Ti ga pobiraš pa kar doma.«

»Jaz ga sploh ne pobiram, ampak si ga moram v potu svojega obraza prislužiti.«

»Potem ga pa zabiješ s takimi popotovanji za zabavo in kratek čas.«

»Romanje ni potovanje za zabavo in kratek čas.«

»Kaj neki drugega? Malo pobožnosti je zraven, glavna reč pa je zabava.«

»Bolje malo pobožnosti pa veliko zabave, kakor pa sama zabava brez pobožnosti.«

»Tak lep denar zapraviti, taka pobožnost pač ni kaj vredna.«

In spet ga je usekal Peter:

»Če imaš že toliko denarja preveč, plačaj mi poprej svoj del, ki si mi ga od Hanzejeve svatovščine dolžen!«

»Kaj sem ti dolžen?« je vzklikal Lojz.

»Ali nič ne veš, kako sva se zmenila? Da bova stroške za nevestino krajo vkup dala. Svoj del si mi še dolžen.«

»Za uho sem ti dolžen, ker si me za norca imel.«

»Da, taki ste kapitalisti! S klofutami plačujete svoje dolgove. Le kar daj, ti bom drobiž takoj vrnil.«

Lojz, ki se mu je greben že vnel, je res nameril, da bi Petru pripeljal zaušnico; Peter pa se je sklonil in zdrknil dolginu med nogami in za hrbet, grede pa ga je potegnil, da se je Lojz zvrnil po tleh. Bil je ves iz sebe, tako mu je prišlo iznenada, in je obležal kakor klada: z odprtimi usti in s kvišku štrlečim nosom.

»Hahaha,« se je zakrohotal Peter, »ali misliš kar na tleh prenočiti in sladko zaspiti? — Čakaj, ti bom večerno molitev predi molil...«

V tem je Lojz skočil pokonci in je odkuril v vas, ne da bi se na hudomušnega prijatelja še kaj ozrl. Peter je capljal dve klaftri za njim in je venomer govoril razkurjenemu Lojzu v hrbet:

»He, Lojz, kaj pa te je prijelo? Ali te je osa piknila? Ali ti je jezik v goltancu primrznil? Ali te je kdo razžalil? Povej, kdo; mu bom vrat zasukal in nos odgriznil. Midva se ne daja. Tako mu razbijem glavo, kdor te je, da še za kisljo juho ne bo... He, Lojz, ali ne znaš več po slovensko? Govori tedaj po laško! Če greva v Rim, bova itak morala po laško marnjati. Povej, kako dolgo se bomo vozili! Kako se je treba obleči? Ali v škornje? Za mrz? Ali moram vzeti dežnik s seboj? Kdo še pojde? Čul sem, da gre tudi Jošt in poštni Janez in mežnar. Ali se popeljemo v tretjem razredu ali v drugem ali v prvem?«

»S teboj se sploh ne bom peljal,« mu je Lojz, ki ga je jezik le zasrbel, zabrusil nazaj.

»Toda jaz s teboj. Hočem reči: na vlaku se bom sam peljal, ker dobim kot železničar do meje brezplačno vozovnico.«

»Tako, tako, to je torej tvoje prijateljstvo? Sam se boš vozil — brez mene?«

»V Rimu počakava na postaji eden na drugega; potem pa ostaneva ves čas skupaj.«

»In tebi se zdi vredno, da državo za tiste groše opet najstiš?«

»Haha, če je mati država tako dobra, da mi da nekaj zastoj, vendar ne bom tako neumen, da bi se zahvalil.«

»Da, da, ti si prava državna uš, penzionist in profitelec. Pa te bo že minulo veselje, da bi se sam vozil; saj ne znaš laško.«

»Saj ti tudi ne znaš.«

»Pač, znam, kar je za silo treba. Tri tedne sem delal pri nekem laškem ključavničarju v Trstu.«

»Jaz pa sem imel tri noči nekega laškega zidarja pod streho. Bova videla, kateri od naju zna bolj po laško, ti ali jaz.«

»To še tudi ni gotovo, ali se more udeležiti skupnega romanja, kdor se sam vozi.«

»Zakaj ne? Vožnja je eno, v Rimu pa drugo. Če to ne gre, bova morala pač oba doma ostati. Saj si sam dejal: ali pojdeva oba ali pa nobeden.«

»Oba pojdeva pa je!« se je vnel Lojz. »Naj bo, kakor hoče: šla bova! Le meni prepusti vso reč; bom že uredil, da bo prav.«

Letalo za angleškega kralja

Angleški kralj Jurij bo v kratkem dobil letalo, ki bo njegova osebna last in bo v njem prostora za 18 potnikov. Letalo je tipa Havilland-Flamingo ter bo letelo s brzino 400 km na uro. Stroški so preračunani na 100.000 funtov. Tudi doslej je imel kralj Jurij VI. zasebno letalo, bilo pa je premajhno; imelo je namreč samo štiri sedeže.

Kričeča listnica

Neki varšavski inženir je izumil listnico, ki zavrešči, če jo kdo krađa. Samo lastnik ve, kje je na listnici gumb, s katerim je mogoče to vreščanje preprečiti.

Novredilni prašek za prašiče.

Vsak kmetovalec si z Redinom hitro in z malimi stroški zredi svoje prašiče. Za 1 prašiča zadostuje samo 1 zavitek za 6 din. Poštnina povzete za 1, 2, 3 ali 4 zavilke 6 din, od 5 zavitkov naprej 12 din.

Prašek za pomnožitev in izboljšanje mleka ter izvrstno hranilno in redilno sredstvo za govedo. Veliki zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavilke 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Mošna esenca Mostin za izdelovanje prvovrstne zdrave domače pijače. 1 steklenica za 150 litrov stane 20 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 steklenice 12 din.

Za boljše izrabljanje poštne priporočamo, da naroči eden za več sosedov skupaj.

Pravi Redin, Mlekin in Mostin se dobi samo z napisi Redin, Mlekin, Mostin ter ga prodaja samo

Drogerija KANC, Maribor, Slovenska ulica.

(Dalje sledi)

106

¹ Okoli 1600 dinarjev.